

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, P. O. Box 9, Praha 1, zastoupeného JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2004,

č. j. 17/2004 - 120 - STSP/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 35/2004 - 47,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2006, č. j. 5 Ca 35/2004 - 47, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 1. 2004, č. j. 17/2004 - 120 - STSP/4, zamítl odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 10. 9. 2003, č. j. DSH/3791/03 - Kl (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „správní orgán I. stupně“), jímž bylo vlastníkům nařazeno na své náklady odstranit pevné překážky umístěné bez povolení příslušného silničního správního úřadu na pozemcích parc. č. 574/4, parc. č. 574/5 a parc. č. 590 k. ú. Druztová, a to ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozhodnutí.

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítal, že pozemky parc. č. 574/4 a parc. č. 574/5, které vlastní spolu se sestrou, a pozemek parc. č. 590, který je ve vlastnictví obce Druztová, nelze považovat za součást účelové komunikace.

Konstatoval, že řízení bylo zahájeno na základě podnětu, podle kterého překážky brání v příjezdu a přístupu k chatám v zahrádkářské kolonii v k. ú. Druztová. Zmínil, že zřízení zahrádkářské kolonie a zcizování nemovitostí se datuje od roku 1975, kdy předpokládaný druh staveb nevyžadoval dopravní obslužnost. Přístup byl a je možný dvěma cestami. Příjezd je možný i nadále, avšak pouze jednou cestou, a to po pozemku parc. č. 590, který vlastní obec, která nemá námitek, aby byl pozemek pro přístup a příjezd k pozemkům využíván. Druhá možnost příjezdu byla po pozemcích ve vlastnictví obce a několika dalších vlastníků. Vjezd z místní komunikace v obci na cestu, která pokračuje až k pozemkům stěžovatele, byl na popud obce Druztová, která vlastní pozemek č. 574/3, navazující na místní komunikaci, omezen osazením dopravního značení, které umožňuje vjezd pouze vozidlům, jejichž řidiči tam mají trvalé bydliště, sídlo nebo garáž. Protože omezení nebylo respektováno a porušení zákazu příslušnými orgány postihováno, byly na hranicích obecních pozemků (posuzovaných jako součást účelové komunikace) a pozemků osob považovaných za jejich vlastníky umístěny zábrany. Protože zábrany nebyly umístěny na komunikaci, nebylo nutné postupovat podle příslušného zákona. Pozemky byly stěžovateli vydány v restituci jako ostatní plocha (les) bez omezení, a ani později k omezení vlastnického práva jejich vlastníků nedošlo. Noví vlastníci nezřídili účelovou komunikaci ani nesouhlasili s užíváním svého vlastnictví k tomuto účelu. Účelová komunikace tak nemohla vzniknout. V roce 1995 byla obcí Druztová v návaznosti na zřízení přírodního parku na hranici pozemku parc. č. 574/4 (ve spoluvlastnictví stěžovatele) a pozemku parc. č. 590 (ve vlastnictví obce) instalována závora a dopravní značka zákazu vjezdu všech vozidel a stěžovateli vystaveno povolení k vjezdu k rodinnému domu na lesní pozemek. Od té doby se tam nejedlo, a proto nelze uvedený pozemek posuzovat jako účelovou komunikaci. Zároveň docházelo k omezování průjezdu přes pozemek parc. č. 574/5, který využívá pouze stěžovatel k příjezdu ke své nemovitosti. Stěžovatel poukázal na to, že uvedená lokalita je součástí přírodního parku Horní Berounka s tím, že jakékoli změny využití území jsou vázány na souhlas orgánu ochrany přírody. Podle stěžovatele vedou obce přehled o veřejně přístupných účelových komunikacích. Předmětnou cestu však obec Druztová v paspartu komunikací obce ani jinde jako veřejnou přístupnou účelovou komunikaci nevede a ani jí není známo, že by tam ke vzniku takové komunikace došlo. K přiřazení způsobu využití uvedených (původně lesních) pozemků jako ostatní komunikace došlo až po jejím zaměření při vrácení původní majitelce v roce 1994. V paspartu obce rovněž není veden žádný z pozemků, po kterých se jezdí do zahrádkářské kolonie, ani cesty v zahrádkářské kolonii jako místní komunikace. Stěžovatel dále namítl, že správní orgán I. stupně, který na sebe atrahoval řízení, nebyl oprávněn vydat rozhodnutí, protože ve věci odstranění překážek na účelových komunikacích je oprávněn rozhodovat pouze obecní úřad s rozšířenou působností. Podle stěžovatele žalovaný cituje příslušná ustanovení zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), týkající se účelové komunikace, i když judikaturou byly jasně vymezeny podmínky vzniku tohoto druhu komunikací. Stěžovatel ve shodě s obcí považuje za účelovou komunikaci pouze část cesty vedoucí po pozemku parc. č. 574/3 (ve vlastnictví obce). U navazujících pozemků, zejména pozemků parc. č. 574/4 a parc. č. 574/5 (ve vlastnictví stěžovatele), nebyly podle stěžovatele splněny podmínky pro její vznik.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně ve věci rozhodoval v důsledku nečinnosti obce Druztová ve věci odstranění pevných překážek z pozemků výše

specifikovaných. Dodal, že pevné překážky vytvořené stěžovatelem na pozemcích, po kterých byla vedena přístupová pozemní komunikace do chatové osady, neumožňovaly zachování příjezdu do této oblasti vlastníků nemovitostí a rekreačních objektů. Odkázal na čl. 12 obecně závazného nařízení MNV Druztová ze dne 15. 6. 1984 (dále jen „nařízení“), podle kterého je přístupová cesta od hřiště k chatové osadě ve správě MNV, zákon č. 172/1991 Sb., o převodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, podle něhož přešly automaticky do vlastnictví obcí věci (tedy i stavby), k nimž příslušelo ke dni 23. 11. 1990 právo hospodaření národních výborů a na ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích s tím, že ani vlastník účelové komunikace není oprávněn komunikaci zcela uzavřít, může tak učinit jen se souhlasem příslušného správního úřadu. Protože stěžovatel nepožádal příslušný silniční správní úřad o umístění pevné překážky na pozemku, přes který vede pozemní komunikace (§ 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích), bylo třeba vzniklý stav uvést do právního stavu, neboť soukromá práva vlastníka jsou omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Při jednání konstatoval, že předmětná komunikace není účelovou komunikací, nýbrž komunikací místní, kterou byla již před 1. 7. 1984, od kteréhožto data bylo třeba použít při rozhodování ve věcech komunikací zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád, dále jen „spr. ř.“); nebylo proto třeba žádného rozhodnutí o tom, že jde o místní komunikaci. Na charakter komunikace nemá vliv, že není v paspartu komunikací uvedena jako místní.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu zamítl. Argumentoval ustanovením § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je komunikací dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užívání a jeho bezpečnosti. Odkázal na odst. 2 téhož ustanovení s tím, že podle kategorie se pozemní komunikace dělí na dálnice, silnice a místní a účelové komunikace a na ustanovení § 29 odst. 2 téhož právního předpisu, podle kterého pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu po projednání s vlastníkem komunikace a se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Uzavřel, že není rozhodující, zda překážky byly umístěny na místní nebo účelové komunikaci. Rozhodující je, že překážky lze umístit na pozemní komunikaci (lhostejno zda místní či účelové) pouze na základě povolení. Nepřiklonil se k názoru, že v daném případě nejde o pozemní komunikace podle ustanovení § 2 zákona o pozemních komunikacích. Vycházel z čl. 12 nařízení, podle kterého je předmětná přístupová cesta od hřiště k chatové osadě včetně místní komunikace uvnitř chatové oblasti ve správě MNV Druztová a z rozhodnutí OÚ téže obce ze dne 15. 1. 2001, kterým bylo omezeno užívání účelové komunikace na pozemku parc. č. 574/3, tj. komunikace, která vyúsťuje na pozemky stěžovatele. V tomto kontextu dospěl k závěru, že na pozemcích stěžovatele se nachází veřejná účelová komunikace. Doplnil, že je-li cesta věnována obecnému užívání, nemůže být odňata soukromoprávní dispozicí vlastníkovou a že pozemní komunikace, která splňuje znaky uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je účelovou komunikací, a to i v případě, že o charakteru této pozemní komunikace nebylo vydáno správní rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2003. sp. zn. 22 Cdo 2191/2002). K námitce nedostatku pravomoci uvedl, že ve smyslu ustanovení § 50 spr. ř. bylo v pravomoci správního orgánu I. stupně přijmout opatření proti nečinnosti OÚ Druztová a ve věci rozhodnout; působnost správního orgánu I. stupně je dána ustanovením § 40 odst. 3 písm. e) v návaznosti na odst. 5 písm. c) zákona

o pozemních komunikacích. Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), protože stěžovatel neměl ve věci úspěch a náklady žalovaného za právní zastoupení nelze nepovažovat s ohledem na personální obsazení žalovaného za důvodně vynaložené.

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku stěžovatel namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem, vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, pro kteroužto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, neboť se nevypořádal se všemi skutkovými a právními důvody, na jejichž základě považuje stěžovatel napadená rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. Souhrnně poukazuje na následující vytýkané nezákonnosti: 1) správní orgány se nevypořádaly s námitkami stěžovatele, rozhodnutí neuvádí, na základě jakých skutečností dovozují správní orgány svoji příslušnost a proč neposuzovaly důvodnost argumentů stěžovatele, kterými zpochybňuje příslušnost správních orgánů a zařazení pozemků mezi komunikace; rozhodnutí je tak neurčité a nepřezkoumatelné. 2) Přístup chatařů k nemovitostem byl a je možný dvěma cestami, mimo pozemků stěžovatele rovněž po pozemku parc. č. 580 ve vlastnictví obce (ostatní plocha); provoz je sezónní, závislý na počasí a toto užívání neslouží k uspokojení nutné komunikační potřeby. 3) Vjezd z místní komunikace v obci na cestu, která pokračuje až k pozemkům, jejichž je stěžovatel spoluvlastníkem, byl zákonným způsobem (z popudu obce Druztová) omezen osazením dopravního značení (zákaz vjezdu všech vozidel s dodatkovou tabulí), které umožňuje vjezd pouze vozidlům, jejichž řidiči tam mají trvalé bydliště, sídlo nebo garáž. 4) Pozemky byly v restituci vydány jako ostatní plocha (les) bez jakéhokoli omezení. Od okamžiku nabytí bylo vlastníky zamezováno v průjezdu vozidel. 5) Stěžovateli (vlastníku nemovitosti s trvalým bydlištěm) bylo příslušným orgánem vystaveno povolení k vjezdu k rodinnému domu na lesní pozemek. 6) Zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) zakazuje od 1. 6. 1992 zřizovat nebo rušit bez souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny veřejně přístupné účelové komunikace, stezky a pěšiny mimo zastavěné území obce. 7) Ustanovení § 22 odst. 2 dříve platného silničního zákona (zákon č. 135/1961 Sb.) podmiňovalo povolení stavby účelové komunikace potřebou stavebního povolení, event. před 1. 7. 1984 rozhodnutí o přípustnosti stavby; tyto podmínky nebyly splněny. 8) V pasportu komunikací obce není tato cesta vedena jako veřejně přístupná účelová komunikace a tamtéž není veden žádný z pozemků, po kterých se jezdí do zahrádkářské kolonie, ani cesty v zahrádkářské kolonii, jako místní komunikace. Zařazení do tohoto druhu komunikací vyžaduje naplnění dalších podmínek ve smyslu příslušného zákona, který je sice v napadeném rozhodnutí zmíněn, ale již bez dalšího hodnocení a prokázání splnění těchto podmínek. 9) Pozemky stěžovatele jsou součástí přírodního parku Horní Berounka (nařízení schválené dne 30. 11. 1995), ve kterém je mimo jiné upraven pohyb motorových vozidel i osob, samozřejmě s ohledem na minimální zatížení. Jakékoli změny využití území jsou vázány na souhlas orgánu ochrany přírody. Dle čl. 7 odst. 1 nařízení je např. na území parku zakázán vjezd motorových vozidel na lesní komunikace. 10) Správní orgán I. stupně nebyl příslušný rozhodovat podle ustanovení § 29 zákona o pozemních komunikacích (Závěrečné stanovisko ombudsmana sp. zn. 3410, sp. zn. 3487 a sp. zn. 3490/2003/VOP/KČ). Další žalobní body pak vyplynuly z vyjádření žalovaného a to: 11) Nemožnost odkazovat na nařízení z 15. 6. 1984 jednak pro nesprávné označení zákonného ustanovení, na základě kterého MNV odvozuje

svoji pravomoc nařízení vydat a jednak proto, že MNV nemohl svým rozhodnutím založit komunikaci a určit ji k veřejnému užívání, když neproběhl zákonem předpokládaný postup zabývající se všemi podmínkami pro vznik a užívání cesty, nehledě k tomu, že dispozice cesty se časem měnily, mělo ji ve správě i JZD, vedla po zemědělské půdě, apod. 12) Nepřípadnost zmínky o zákonu č. 179/1991 Sb., o převodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, neboť obec byla účastníkem řízení, ve kterém došlo k vydání předmětných pozemků právnímu předchůdci stěžovatele (matce stěžovatele); pozemkový úřad neshledal důvody pro nevydání pozemků podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů. Výtky vůči rozsudku městského soudu shrnuje následovně: A) Městský soud shledal jako zásadní pro vymezení rozsahu přezkumné činnosti soudu vyřešení samotného charakteru komunikace. Správní orgán byl ve správním řízení povinen postupovat v souladu se spr. ř. Soud se v odůvodnění rozsudku nikterak nezabýval námitkami stěžovatele týkajícími se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu, které naprosto postrádá odůvodnění závěru o charakteru pozemků a určení příslušnosti správního orgánu ani tím, že se správní orgán nevypořádal s námitkami stěžovatele. Soud se měl zabývat tím, zda nedošlo k takovým vadám řízení, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí. B) Soud má zjistit skutkový stav v plné jurisdikci a porovnat jej s právní kvalifikací, které bylo správními orgány užito. Možnost posoudit věc nejen po právní stránce, ale i skutkové je zahrnuta v požadavku na spravedlivý proces. Pokud soud vycházel ze stavu, z něhož vycházel správní orgán a ze skutečností, které v řízení před správním orgánem nebyly zjišťovány, resp. není zřejmé, zda vůbec byly zjišťovány, je takové rozhodnutí zatíženo vadami. Stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení, současně po žalovaném požaduje náklady kasačního řízení.

Žalovaný zaujal ve vyjádření ke kasační stížnosti stanovisko ke skutkovému stavu. Uvádí, že rodiče stěžovatele vlastnili před první republikou v místě dnešních sporů les, který zčásti přetvořili na sad, který byl po roce 1948 převeden na stát a následně na jeho místě vznikla zahrádkářská kolonie. Po roce 1989 byly pozemky v okolí chatové oblasti vydány matce stěžovatele, který je po její smrti zdědil. V polovině devadesátých let umístil stěžovatel na jednu z cest v chatové oblasti závoru. Na stejné cestě umístila obec v roce 2000 (v té době byl stěžovatel starostou) bránu a na její okraj sloupky. Chataři začali překážku objíždět po soukromých pozemcích a dne 11. 10. 2003 obojí odstranili. Dne 3. 6. 2003 odňal správní orgán I. stupně Obecnímu úřadu Druztová věc, která je předmětem tohoto řízení, podle ustanovení § 50 spr. ř. Dne 10. 9. 2003 nařídil odstranit překážky. Odvolání stěžovatele bylo zamítnuto. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného) směřovala žaloba. Ke kvalifikaci pozemků uvádí, že základní otázkou je, zda stěžovatel umístil překážku na pozemní komunikaci, a v kladném případě, o jaký druh (kategorii) pozemní komunikace šlo. Při posuzování této otázky nelze vystačit pouze s právní úpravou účinnou k dnešnímu dni, ale musí být zohledněna také právní úprava účinná v době, kdy předmětná pozemní komunikace byla zřízena. Z čl. 12 nařízení ze dne 15. 6. 1984 vyplývá, že komunikace uvnitř chatové oblasti byly v době jeho vydání místními komunikacemi v majetku MNV. Užívání bylo určeno pro majitele nemovitostí chatové osady. Protože komunikace existovaly nejpozději v červnu 1984, je třeba věnovat pozornost právní úpravě účinné do 30. 6. 1984, tj. ustanovení § 1 odst. 2, § 21 a § 22 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), a ustanovení § 8

prováděcí vyhlášky č. 136/1991 Sb. Na základě právní úpravy obsažené v uvedených předpisech a zjištěných skutečnostech je nepochybné, že předmětné komunikace byly místními komunikacemi. Po účinnosti zákona č. 27/1984 Sb., tj. v době od 1. 7. 1984, mohlo dojít k vyřazení ze sítě místních komunikací pouze formálním rozhodnutím; žádné takové rozhodnutí vydáno nebylo. Totéž platí po účinnosti zákona č. 13/1997 Sb. Žalovaný se ztotožňuje s městským soudem v tom, že šlo o pozemní komunikace, na rozdíl od městského soudu se domnívá, že nešlo o účelovou, ale místní komunikaci. V případě umístění překážky je relevantní zákon č. 13/1997 Sb. Žalovaný se ztotožnil s výkladem městského soudu k § 29 zákona o pozemních komunikacích. Doplnil, že poukaz stěžovatele na stanovisko ochránce práv, nemá své opodstatnění, protože porušuje čl. 36 odst. 1 Listiny práv a svobod. Žalovaný dále zpochybnil kasační námitku opřenou o důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle žalovaného je nutné rozlišovat nesprávné právní posouzení a skutková zjištění, ze kterých vycházel městský soud, která na základě uvedeného ustanovení s. ř. s. nemohou být zpochybněna. Neztotožnil se ani s námitkou stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu ani městského soudu. Městský soud se vypořádal se všemi relevantními skutečnostmi. Pokud se nezabýval nepodstatnými žalobními argumenty stěžovatele, nemá to vliv na přezkoumatelnost rozsudku. Neshledal opodstatněné ani výtky vůči správnímu rozhodnutí zrekapitulované v kasační stížnosti pod body 1) až 12). Ke kasačním výtkám pod písmeny (i) až (xi) konstatoval, že v rozhodnutí žalovaného je uvedeno, na základě jakých ustanovení rozhodl jako příslušný orgán; možnost přístupu dvěma cestami nebyla relevantní, navíc jde o nepravdivé tvrzení stěžovatele; relevantní skutečností nebylo ani osazení dopravního značení; ke vzniku pozemní komunikace došlo dlouho před vydáním pozemků matce stěžovatele (1994); zákon o ochraně přírody a krajiny podporuje argumentaci žalovaného, neboť neexistence souhlasu orgánu ochrany přírody od účinnosti tohoto zákona potvrzuje, že se jedná o místní komunikaci, protože bez jeho vydání nemohlo dojít k vyřazení ze sítě místních komunikací; nevydání rozhodnutí o přípustnosti stavby podle ustanovení § 16 zákona č. 135/1961 Sb. sice představuje pochybení při stavbě pozemní komunikace, nemá však za následek, že by ke vzniku místní komunikace nedošlo; na vznik místní komunikace nemá vliv neuvedení v paspartu místních komunikací, neboť zanesení místní komunikace do paspartu není konstitutivní skutečností, navíc ve smyslu výkladu městského soudu není podstatné, zda šlo o místní nebo účelovou komunikaci; existence přírodního parku nemá na možnost umístit na pozemní komunikaci překážku vliv (pozemky, na nichž stěžovatel umístil překážku, nejsou lesními pozemky); ustanovení § 29 zákona o pozemních komunikacích se vztahuje i na umístění překážky na účelovou komunikaci a konečně na správnost rozhodnutí nemá vliv ani pochybení v označení účinnosti zákona č. 69/1967 Sb. Žalovaný nepovažuje za věcně správný výrok městského soudu o nákladech řízení. Poukazuje v této souvislosti na rovné postavení účastníků soudního řízení a na právo každého, tedy i správního orgánu, na právní pomoc v soudním řízení (čl. 37 odst. 2 Listiny). Argumentace založená na dostatečném personálním obsazení ústředních správních orgánů nemůže obstát.

Stěžovatel v reakci na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti uvedl, že žalovaný nemá jasno o místní situaci. Prvopočátek problému je možná v tom, že původně pouze pro občany Druztové plánovaná zahrádkářská kolonie se (bohužel tolerovaným nerespektováním zřizovacích podmínek, jak připouští i správní orgán I. stupně v rozhodnutích) rozrostla na chatovou osadu. Tím se jednak zvýšila potřeba dopravní

obslužnosti a také se vybudované objekty staly výhodným předmětem prodeje s opětovným zvýšením provozu vesměs přespolečných nových vlastníků. S rušením spojů veřejné dopravy tak narůstalo dopravní zatížení pozemků. Právě z těchto důvodů byl omezen příjezd k pozemkům stěžovatele zákazovou značkou, jakož i vzhledem k tomu, že příjezd k nemovitostem „chatařů“ je možný i jinou cestou, kterou také většina z „chatařů“ využívá. Protože zákaz nebyl respektován a policie nezakročovala, nechal stěžovatel zamezit příjezdu přes svoje pozemky. Odkaz žalovaného na čl. 12 nařízení nemá pro věc význam. MNV nemohl bez dalšího určit nebo změnit charakter pozemků. Obecní úřad se v současné době usilovně snaží zřídit zde místní komunikace. Tato snaha právě odhaluje nesprávnost hodnocení dané situace, když krajský úřad tato rozhodnutí ruší, vrací zpět k novému projednání a rozhodnutí a opakovaně konstatuje jednak formální nedostatky a značně nedostačující důkazní materiál, který neposkytuje podklad pro rozhodnutí. To, jak je v nařízení zmíněn příjezd k osadě, svědčí o tehdejšímu stavu, neboť MNV se zřejmě nechtěl dostat do rozporu se skutečným stavem (šlo o zemědělskou půdu, která sloužila téměř výhradně pro průjezd zemědělské techniky a byla ve správě zemědělského družstva) a nechtěl určit charakter těchto pozemků, protože zemědělská půda nebyla vyňata z půdního fondu a nebylo ani rozhodnuto o přípustnosti stavby. Cestu užíval také stěžovatel jako vlastník domu, a proto měl povolení k vjezdu, což svědčí o tom, že pozemky nesloužily k veřejnému užívání a jednalo se navíc o lesní pozemky. Žalovaný sice uvádí, že se ztotožňuje s výkladem městského soudu, ten ale žádný výklad neprovedl. Pouze uvedl, že dospěl k závěru, že se jedná o komunikaci, jedno jakou, ale všemi okolnostmi, kterými stěžovatel odůvodňoval svůj výklad o neexistenci jakékoli komunikace, se nezabýval a jeho rozhodnutí je tak neodůvodněné, a proto nezákonné. Pokud jde o důvody kasační stížnosti, vede žalovaný se stěžovatelem polemiku, avšak i zde jsou v některých případech uvedeny zjevné nepřesnosti nebo názory žalovaného jsou evidentně nesprávné. Žalovaný buď z neznalosti nebo záměrně neuvádí prvorepublikové rozhodnutí (Boh A 10017/32) ani rozhodnutí kasačního soudu č. j. 5 As 20/2003 - 64. Žalovaný napadá pravdivost tvrzení stěžovatele o možnosti přístupu druhou cestou, ale při místním šetření se žalovaný mohl přesvědčit o existenci jiné cesty. Provedení dopravního značení je relevantní, došlo jím k omezení přístupu na obecní pozemek parc. č. 574/3, který přechází na pozemky stěžovatele. Omezení nebylo respektováno, a proto došlo k osazení zábrany. Ke vzniku komunikace nedošlo, neboť tehdy platné zákony vyžadovaly splnění určitých podmínek, které nebyly a nemohou být doloženy. Vydání povolení k vjezdu stěžovateli právě dokládá neveřejnost cesty. Stěžovatel závěrem uvedl, že rozhodnutím o vydání pozemků je žalovaný vázán. Stěžovatel by předmětné pozemky, které byly součástí původního majetku rodiny, nikdy nevěnoval obecnímu užívání. Po vrácení pozemků matce se po nich jezdilo pouze výjimečně, protestoval proti tomu, průjezdu bránil, došlo k omezení příjezdu k pozemkům dopravním značením, toto nebylo respektováno a tak vjezdu zamezil, aby ochránil rodinný majetek. V podání ze dne 9. 6. 2008 stěžovatel doplnil, že chce poukázat na závažné skutečnosti, které sice z důkazů vyplývají, ale nebyly výslovně zmíněny a které potvrzují důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť svědčí jednak o neúplnosti dokazování a jednak potvrzují stanovisko stěžovatele o charakteru předmětných pozemků, tedy že se nejedná a jednat nemůže o veřejnou účelovou komunikaci. Správní orgán z nedostatku argumentace v rozhodnutí ohledně předmětných nemovitostí pouze odkazuje na označení pozemků v katastru nemovitostí (ostatní plocha – ostatní komunikace). Na příslušném katastrálním pracovišti bylo stěžovateli sděleno, že neexistuje (ač by existovat měl) žádný zákonný podklad, na jehož základě bylo až v roce 1983 jednak provedeno

vyměření pozemků, ale rovněž i jejich označení jako ostatní komunikace, neboť v této době, jak doloženo ve spisu, se jednalo o zemědělskou půdu. Ředitelka Zeměměřičského a katastrálního inspektorátu v Plzni stěžovateli potvrdila, že se jedná o pochybení střediska geodézie, spočívající v nesprávně zapsané změně kultury pozemku bez jakéhokoli dokladu prokazujícího změnu charakteru pozemku. V tomtéž roce došlo také k rozorání původní cesty, kterou stěžovatel využíval, ale která končila v poli a na zbytek přístupu ke svým pozemkům měl stěžovatel zřízeno právo věcného břemene chůze a jízdy a povolení k vjezdu na lesní pozemek (dle výpisu z katastru nemovitostí založeného ve spise). JZD byla založena cesta nová, právě po vyměřených pozemcích. Pozemky označené jako ostatní plocha však končily před lesem, kterým stěžovatel mohl projíždět ve svém domě jen na základě povolení, jak je uvedeno ve spise. Po těchto pozemcích se tedy „chataři“ domáhají příjezdu ke svým nemovitostem. Stěžovatel si tyto další okolnosti ujasnil až teprve v mezidobí, neboť se neustále snaží přesvědčit správní orgány o neexistenci veřejné účelové komunikace na svých pozemcích, protože správní orgány neustále rozhodují o omezení vlastnických práv stěžovatele bez ohledu nejenom na jeho argumentaci, ale i na zrušovací rozsudky Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30 Ca 65/2007 a sp. zn. 30 Ca 68/2007, jehož argumentace navíc vychází z aktuálního nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008, který se zabývá podmínkami vzniku účelové komunikace v obdobné situaci. Neobjektivní přístup správních orgánů dokumentují připojené listiny (geometrický plán, vyjádření žalovaného k žalobě a přípis krajského úřadu obecnímu úřadu).

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě přípustné kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. z hlediska rozsahu důvodů, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, když sám neshledal vady uvedené v odts. 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel vytýká městskému soudu mimo jiné to, že jeho rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se proto nejprve věnoval této výtce; teprve pokud by jí nepřisvědčil, mohl by zkoumat další námitky, které směřují do právního posouzení věci samé. Nelze se totiž zabývat hmotně právní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.).

Nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že městský soud se nevypořádal se všemi skutkovými námitkami, na jejichž základě považuje stěžovatel napadená správní rozhodnutí za nezákonná. Těžiště stěžovatelových výhrad spočívalo a nadále spočívá v tvrzení, že v rámci správního (ani soudního) řízení nebyl řádně zjištěn charakter předmětných komunikací. Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčil; shledal totiž, že městský soud v úplnosti nepřezkoumal námitky stěžovatele v tomto směru uplatněné.

Z obsahu správního spisu, zejména rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že označený správní orgán uložil vlastníkům pozemků odstranit pevnou překážku rozhodnutím, v jehož výroku charakter komunikací na předmětných pozemcích neuvedl; v odůvodnění stručně konstatoval, že s ohledem na čl. 12 nařízení MNV Druztová jsou cesta od hřiště, jakož i cesty v chatové oblasti místními komunikacemi (§ 3 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 104/1997 Sb.). Odvolací správní orgán v rámci odůvodnění svého rozhodnutí pouze obecně odkázal na právní úpravu obsaženou v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích a rovněž obecně vyslovil, že vlastník pozemku, který má znaky účelové komunikace, není oprávněn omezit užívání této komunikace na určitou skupinu subjektů a vyloučit tak její obecné užívání. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat nedostatky odůvodnění obou správních rozhodnutí. Žádné z rozhodnutí totiž blíže neuvádí, na základě jakých podkladů byl učiněn právní závěr o charakteru komunikací na předmětných pozemcích. O tom, že správní orgány nemají dosud jasno o charakteru komunikací, ostatně svědčí i obsah vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, který sice souhlasí se závěrem městského soudu, že v daném případě jde o pozemní komunikace, nicméně oproti formulacím obsaženým v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které se zmiňuje o účelových komunikacích, uvádí, že je přesvědčen o tom, že jde o místní komunikace. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 spr. ř. zcela nedostatečně odůvodněno, kteréžto pochybení má za následek nemožnost přezkoumat opodstatněnost stěžovatelských výhrad stran toho, zda se na předmětných pozemcích nachází či nikoli veřejně přístupná účelová komunikace nebo jiná komunikace (§ 41 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Odvolací správní orgán toto základní pochybení neodstranil ani nenapravil. Neučinil tak ani městský soud, který pouze uvedl, že s ohledem na právní úpravu vyplývající z ustanovení § 2 a ustanovení § 29 zákona o pozemních komunikacích, nebylo pro posouzení věci podstatné, zda byly pevné překážky umístěny na místní či účelové komunikaci, neboť pevné překážky lze umístit na pozemní komunikaci, tzn. jak na místní tak na účelovou komunikaci pouze na základě povolení, které stěžovatel neměl.

Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků. Výkladem zmíněného ustanovení se v minulosti opakovaně zabýval jak Nejvyšší správní soud tak i Ústavní soud, např. v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, s jehož závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a ve kterém Ústavní soud mimo jiné konstatoval, že vlastnické právo je omezitelné v případě kolize s jiným základním právem nebo v případě nezbytného prosazení ústavně aprobovaného veřejného zájmu za náhradu. Absentuje-li některá z podmínek nuceného omezení vlastnického práva, jedná se o neústavní porušení vlastnického práva. V takových případech lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka a nelze proto vůbec hovořit o nuceném (resp. vynuceném) omezení podle ustanovení § 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Jinak řečeno, existuje-li v zákoně veřejnoprávní institut omezující vlastnické právo, aniž by s tímto omezením spojoval poskytnutí náhrady, je nezbytnou podmínkou jeho ústavní konformity souhlas vyjádřený vlastníkem. Přesně tak je tomu v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací definovaných v ustanovení § 7 zákona o pozemních komunikacích, v jejichž případě je vlastnické právo

omezeno tím, že vlastník musí strpět obecné užívání pozemku jako komunikace (§ 19 zákona) a umožnit na něj veřejný přístup. Zákon o pozemních komunikacích však toto omezení nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Jediný ústavně konformní výklad je proto ten, že s takovým omezením vlastnického práva musí vlastník příslušného pozemku souhlasit. Tomuto závěru nikterak neodporuje skutečnost, že účelová komunikace a obecné užívání komunikací jsou instituty veřejnoprávními, nikoli soukromoprávními. Obecně k takovým závěrům dospěla též dosavadní judikatura obecných soudů, a to jak ve své větvi civilistické (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 3. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1911/2000), tak i správní, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 5 As 20/2003, podle kterého „pozemek, který je v soukromém vlastnictví, lze uznat za veřejnou cestu jen tehdy, jsou-li splněny dva předpoklady, a to jednak, že pozemek byl věnován buď výslovným projevem nebo z konkludentních činů vlastníka byl k obecnému užívání určen, a dále především z toho, že užívání slouží k trvalému uspokojení nutné komunikační potřeby (Boh. A 10017/32). Soukromá práva vlastníka jsou v tomto případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace.“). Ústavní soud souhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu inspirovaným prvorepublikovou judikaturou, že vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Z dnešních hledisek posuzování legitimních omezení základních práv se totiž jedná o nezbytnou podmínku proporcionality omezení. Zjednodušeně řečeno, existují-li jiné způsoby, jak dosáhnout sledovaného cíle (zajištění komunikačního spojení nemovitostí), aniž by došlo k omezení vlastnického práva, je třeba dát před omezením vlastnického práva přednost těmto jiným způsobům. Ostatně již v době první Československé republiky vycházely obecné soudy z toho, že „zákon o zřizování cest nezbytných jest výjimečným, zasahujícím do soukromého vlastnického práva a sluší tedy ustanovení jeho vykládat restriktivně a nikoliv extenzivně....“ (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 1921, RI 209/21, Vážný, č. III, roč. 1921, str. 251) a vedle nezbytné komunikační potřeby stanovily v judikatuře též podmínku dlouhodobého užívání pozemku, jakožto veřejné komunikace („Veřejnost takovýchto cest podmíněna jest věnováním vlastníka pozemku, které však může se státi nejen výslovným prohlášením vlastníkovým, nýbrž i konkludentním jednáním, a sice tak, že vlastník obecné užívání trpí, neklade mu překážek a že užívání toto trvá po dobu nepamětnou“, srov. Boh. A 10130/32). Dobová judikatura dokonce i v posuzování nutnosti komunikační potřeby vážila proporcionality omezení vlastnického práva tak, že dovodila závěr, podle něhož „okolnost, že pěšina je pro část obce nejkratším spojením, neospravedlňuje ještě sama o sobě závěr, že jde o komunikaci nutnou.“ (Boh. A 10130/32). Podobně jako současný zákon o pozemních komunikacích, rovněž tehdejší právní úprava podmínku nutné komunikační potřeby výslovně neupravovala a byla toliko dovozena dobovou judikaturou jako nezbytný prostředek k ochraně vlastnického práva („Pokud jde o trvalé ukojení nutné potřeby komunikační, namítá stížnost, že zákon takovýto požadavek nikde nestanoví, uvádějíc, že toliko při vyvlastnění pozemku ke stavbě veřejné cesty záleží na tom, zdali jde o cestu nutnou, kdežto při prohlášení soukromého pozemku za cestu veřejnou stačí již dlouhodobé obecní užívání pozemku jako cesty veřejné. Tento názor stížnosti odporuje však právnímu názoru důsledně zastávanému nejen bývalým správním soudem ..., nýbrž i tímto tribunálem, neboť podle této judikatury jest ukojení nutné potřeby komunikační jedním z nezbytných předpokladů prohlášení soukromého pozemku za cestu veřejnou.“, Boh. A 10017/32). V nyní posuzovaném případě dovodily obecné

soudy, že sporný pozemek představuje veřejně přístupnou účelovou komunikaci, přičemž dospěly k závěru, že souhlas s takovým omezením vlastnického práva byl ze strany stěžovatelů dán, resp. toto omezení na ně přešlo z předchozího vlastníka, jímž bylo hlavní město Praha, a rovněž že tento pozemek byl jako veřejný užíván dlouhodobě. Ústavní soud je toho názoru, že tímto závěrem obecné soudy porušily ochranu vlastnického práva stěžovatelek garantovanou čl. 11 odst. 1 Listiny, a to z následujících důvodů. Ústavní soud akceptuje v obecné rovině názor Nejvyššího soudu, že omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejného přístupu na tento pozemek je způsobilé přecházet z vlastníka na vlastníka a že není třeba souhlasu nového vlastníka, pokud byl souhlas udělen vlastníky předchozími. Tento závěr jistě platí tam, kde dochází k přechodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno. Tento závěr však nelze podle Ústavního soudu vztahovat na případ stěžovatelů, kteří nabyli vlastnické právo k pozemku od hl. města Prahy v restituci. V daném případě je totiž nezbytné přihlídnout k tomu, že předchozím vlastníkem byla veřejnoprávní korporace, jejíž přístup k otázce veřejného užívání pozemků je jistě velmi odlišný od postojů ryze soukromého vlastníka pozemku. Lze konstatovat, že stěžovatelé v tomto smyslu nemohli vstupovat do práv a povinností předchozího vlastníka, a naopak by bylo proti smyslu vlastnické restituce, pokud by sice získali vlastnické právo, ovšem zatížené veřejným užíváním pozemku. Podle Ústavního soudu je proto porušením vlastnického práva, pokud obecné soudy jejich souhlas bez dalšího presumovaly. Z důkazů provedených před obecnými soudy pak rovněž vyplynulo, že původní stěžovatelky souhlas s veřejným přístupem na pozemek nevyjádřily po nabytí vlastnického práva ani konkludentně. Naopak aktivita stěžovatelek stran odvrácení důsledků kolaudačního rozhodnutí, dohoda uzavřená s provozovatelem restaurace, v níž bylo dohodnuto placení finanční kompenzace, a konečně i samotná žaloba svědčí o tom, že stěžovatelky nebyly s omezením svého vlastnického práva srozuměny. Obecné soudy pak založily porušení vlastnického práva též tím, že se vůbec nezabývaly otázkou, zda je v daném případě splněna shora uvedená podmínka komunikační nezbytnosti. Jak již uvedeno, omezení vlastnického práva k pozemku ve formě veřejné komunikace nelze konstruovat pouze na základě zjištění, že tento pozemek veřejnost dlouhodobě užívá ke zkrácení cesty mezi ulicemi C. a K., jak zaznělo v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. Fakt, že daný pozemek zkracuje a usnadňuje pohyb v městské aglomeraci, není sám o sobě dostatečným důvodem pro tak citelné omezení vlastnického práva. Ostatně v tomto směru je celá argumentace obecných soudů zavádějící, pokud titul k užívání pozemku vedlejším účastníkem odůvodnily „veřejným charakterem“ pozemku, resp. skutečností, že pozemek je tak jako tak využíván neomezeným okruhem uživatelů. Jak vyplývá z definice účelových komunikací, jejich primárním účelem je zajištění přístupu vlastníků k jejich nemovitostem tam, kde neexistuje jiná alternativa přístupu („slouží pro spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi“) a kde tento přístup zjevně není „upraven“ soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem). Pouze v takto úzkém rozsahu „potřeb vlastníků nemovitostí“, kteří nemají jiný alternativní přístup ke svým nemovitostem, je totiž možné spatřovat prosazení veřejného zájmu. Jinak řečeno, existuje-li jiná alternativa přístupu, a případná účelová komunikace by tudíž neplnila roli nezbytné komunikační spojnice, je alternativní vstup do nemovitosti přes pozemek jiného vlastníka ryze soukromým zájmem vlastníka nemovitosti, který je případně upravitelný soukromoprávními instituty, nikoli však institutem veřejného práva. Teprve sekundárně,

v případě, že je splněna podmínka komunikační nezbytnosti pro potřeby vlastníků nemovitostí, je založeno i „právo“ vstupu třetím subjektům, tedy neomezenému okruhu osob (veřejnosti). Jinak řečeno, v daném případě nelze přístup vedlejšího účastníka, resp. provozovatele vinárny a zákazníků vinárny na pozemek stěžovatelů konstruovat na základě tvrzení, že tento pozemek je tak jako tak veřejně přístupný, nýbrž zcela naopak bylo třeba nejprve zkoumat, zda je dána nezbytnost přístupu k nemovitosti právě v případě vedlejšího účastníka.

Shora popsané závěry nálezu Ústavního soudu, které v nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud plně akceptuje, svědčí o tom, že podmínkou jednoznačného závěru o tom, že se na určitých pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace, musí být prokázání toho, že vlastník příslušného pozemku či jeho právní předchůdce, k jehož souhlasu lze přihlížet, souhlasil s takovýmto omezením svého vlastnického práva a že je v daném případě splněna podmínka komunikační nezbytnosti, resp. neexistuje jiná alternativa přístupu a kde tento přístup zjevně není upraven soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem).

Vzhledem k tomu, že se správní orgány nezabývaly základními námitkami stěžovatele, v nichž uváděl, že nikdy nedal souhlas s veřejným užíváním svých pozemků a že vlastníci rekreačních objektů mají alternativní možnosti přístupu a příjezdu ke svým nemovitostem, považuje Nejvyšší správní soud napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Městský soud pak stěžovatelem důvodně vytykané vady řízení před správními orgány nezkoumal; nedostal tak své povinnosti a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel tedy uspěl se svou námitkou; další námitky Nejvyšší správní soud nepřezkoumával, neboť z podstaty nepřezkoumatelnosti rozhodnutí plyne, že usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek lze jen ve vztahu k rozhodnutí, které je přezkumu schopné a tedy není zatíženo vadou, která jej činí nepřezkoumatelným.

Nejvyšší správní soud pouze na doplnění k námitce stěžovatele o nedostatku příslušnosti správních orgánů uvádí, že působnost obecního úřadu jakožto silničního správního úřadu „ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací“ podle ustanovení § 40 odst. 5 písm. c) zákona o pozemních komunikacích v sobě zahrnuje i pravomoc tohoto silničního správního úřadu v pochybnostech posoudit, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či o neveřejnou účelovou komunikaci umístěnou v uzavřeném prostoru či objektu (§ 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Vystane-li otázka charakteru účelové komunikace v řízení o návrhu na odstranění pevné překážky z této komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne. Ani případný závěr silničního správního úřadu o tom, že jde o neveřejnou účelovou komunikaci, nezbavuje silniční správní úřad pravomoci a tudíž ani povinnosti vydat rozhodnutí ve věci samé, jež může být předmětem dalšího přezkumu (srov. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007 - 128, viz www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) vycházejícím důsledně z citovaného

judikátu Ústavního soudu a přezkoumá rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ve světle stěžovatelem vytýkaných vad ve vztahu ke skutkovým zjištěním ohledně charakteru komunikací na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele s přihlédnutím k tvrzením stěžovatele výše popsáním. V novém rozhodnutí o věci rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu